

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΛΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΚΑΜΠΙΕ

ΟΙ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΙ

Ο Πιέρ Φωτέλ, καθισμένος καταγής μπρός στην πόρτα του έξοχικού σπιτιού του, άκόνιζε το δρεπάνι του. Είχε τελειώσει πια το θέρισμα, τα στάχυα είχαν μεταβληθῆ σ' άλευρι και τώρα όλα τα σύνεργα τα καθάριζε για να τα κρύψει στην αποθήκη. Γυάλιστε τις τσουγκράνες, καθάρισε τις μεγάλες διχαλωτές και τώρα βάλθηκε πάλι να κάνει κοφτερό σαν ζουράφι το δρεπάνι του. Το άτσάλι στο τρίξιμο του άκονιού έβγαζε ένα σκληρό και μονότονο ήχο και κάθε τόσο άστραφτε από τις φλογερές άχτινες του ήλιου. Ο Πιέρ Φωτέλ κάπου-κάπου σταμάταγε τη δουλειά του, έφερνε το χέρι στο μέτωπο και βύθιζε το βλέμμα του στο βάθος της πεδιάδος. Φαινόταν ἔτι κάποιον περίμενε. Η μητέρα του μέσα στο σπίτι έτρίμαζε το φαγητό και την άκουγε κάθε τόσο που γκρινιάζε πότε για τόν καπνό τών ξύλων, πότε για την τεμπελιά της νύφης της και πότε για τόν άκαμάτη τόν γυιό της. Δέν μπορούσε να συνηθίση στην ιδέα ότι ο Πιέρ είχε πάρει την απόφασι ν' άπλώση την άριδα του έξω από τόν σπίτι και να χαρή τις τελευταίες αυτές μέρες τού καλοκαιριού. Τόν ήθελε διαρκώς να δουλεύη στα χωράφια, να τσικίζε-ται από την κούρασι και να πέφτη ψόφιος στο στρώμα του τόν βράδυ. Άλλωστε όταν ο Πιέρ ήταν κουρασμένος, δέν έδινε δεκάρα για τίποτα. Την άφηνε να τσακώνεται με τή νύφη της, να την έξευτελίση και να της φέρνεται ὅπως σε μιá ὑπέρβρια. Γιατί μόλις εκείνος τις άκουγε ότι άρχισαν τόν καυγά, γύριζε από τόν άλλο πλευρό κι' άπυκοιμώταν! Τόν άλλο πρωί ήταν βέβαιος ότι θα είχε περάσει ή καταιγίδα κι' όλα θάπαιρναν πάλι τόν κανονικό δρόμο τους. Μά όταν δέν ήταν κουρασμένος, δέν έννοούσε ν' ήκουη καυγάδες και γκρινιές. Χτυπούσε με δύναμι τή γροθιά του πάνω στο τραπέζι και δήλωνε:

— Σιωπή! Έγώ είμαι ὁ αφέντης ἔδω μέσα! Ο καθένας να κυττά τή δουλειά του και να μη γκρινιάζετε.

Καμμιά φορά έδινε και καμμιά ανάποδη στη γυναίκα του για να κάνει τή μητέρα του να σωπάση. Η δυστυχισμένη ή Μπλάνς ζάρωνε σαν τόν γατί σε μιá γωνιά από τόν φόβο της, έχωνε τόν πρόσωπό της μέσα στα χέρια της και καταριώταν την ώρα και τή στιγμή που είχε παντρευτή τόν Πιέρ, αυτό τόν άξεστο χωριάτη.

Η Μπλάνς δέν ήταν από τόν Μοντραί. Ήταν μιá ὡμορφη και τρυφερή Παρισινή και μάλιστα από μιá πλούσια οικογένεια. Είχε γνωρίσει ἔδω και τρία χρόνια τόν Πιέρ, ένα καλοκαίρι που είχε ἔρθει εκεί πέρα να παραθερίση. Ο Φωτέλ τότε ήταν ένα καλοδεμένο παλληκάρι γιομάτο υγεία και δροσιά κι' ή Μπλάνς τόν έρωτεύτηκε παράφορα. Μάταια οί δικοί της πάσχισαν να τήν κάνουν ν' αλλάξη γνώμη και να της δώσουν να καταλάβη ότι ήταν αδύνατο να ζήση μ' αυτόν τόν χωριάτη. Εκείνη επέμενε και τόν παντρεύτηκε. Έτσι ο Φωτέλ με τήν προίκα της άγόρασε ένα μεγάλο χτήμα, έγινε αφέντης κι' ἔχτισε κάπως ένα ὡμορφο άγροτικό σπίτι. Η ζωή τους θα κυλούσε ίσως εύτυχισμένα αν δέν ὑπῆρχε στη μέση ή μητέρα του. Η Φωτέλ ήταν μιá καχύποπτη και νευρική γρηά που διαρκώς παρακολουθούσε με δυσπιστία τόν έρσιμο της νύφης της. Την βασάνιζε ή σκέψις ότι αυτή ή «φιλομούτα» που είχε μπη στην οικογένειά τους της είχε φλέψει τήν αγάπη τού γυιού της κι' ότι τήν περιφρονούσε, γιατί δέν ήταν πλούσια. Και διαρκώς εύρισκε άφορμές για να τήν έξευτελίση.

Τους πρώτους μήνες ή Μπλάνς, για να μη χάση τήν αγάπη τού άνδρός της ὑπόφερε καρτερικά αυτό τόν μαρτύ-

ριο. Έβλεπε ακόμη ότι ο Πιέρ είχε μιá παθολογική λατρεία στη μητέρα του κι' ότι παραδεχόταν και τις πιό παράλογες άπαιτήσεις της. Έπειτα ὅμως ή καρδιά της άρχισε να επαναστατή.

— Πρέπει να φύγουμε από δώ, δήλωνε μ' άγωνία στον άντρα της. Είναι αδύνατο να ζήσω με τή μητέρα σου. Νοιώθει για μένα ένα θανάσιμο μισος και πολύ φοβάμαι ότι δέν θ' άνθῆξω σ' αυτό τόν μαρτύριο.

Μά ο Πιέρ σήκωνε μ' άδιαφορία τούς ὤμους και χαμογελώντας ειρωνικά της δήλωνε:

— Μην είσαι άνόητη, Μπλάνς. Σ' αγαπώ πάντα ὅπως και πρώτα. Είναι αδύνατον ὅμως ν' αφήσω μόνη τή μητέρα μου. Όσο κακή κι' αν είναι αυτή ή γυναίκα πάσχισε για να μ' αγαθρέψει και τσάκισε τή ζωή της δουλεύοντας για να μου έξασφαλίση ένα πιάτο φαί. Είναι αδύνατο λοιπόν να τήν εγκαταλείψω στα γεράματά της. Φρόντισε καλύτερα να κατακτήσης τήν αγάπη της. Διαφορετικά μεταξύ ἑκείνης και σένα δέν θα είναι δύσκολη ή έκλογή μου.

Κι' άφηνε τή Μπλάνς να καταλάβη ότι θα τήν έδιωχνε.

Έτσι με καθημερινούς καυγάδες περνούσε ή ζωή της Μπλάνς. Η δυστυχισμένη γυναίκα είχε χάσει τή δροσιά της, είχε αδυνατίσει και τόν βλέμμα της ήταν πάντα δισταχτικό. Μόλις έβλεπε θυμωμένη τήν πεθερά της έσπευδε να έξαφανιστή από τόν σπίτι και πήγαινε και τριγύριζε σαν τρελλή στο άπέραντο χτήμα τους.

Η γρηά Φωτέλ τις πρώτες μέρες δέν είπε τίποτα. Άρκέστηκε μονάχα να γκρινιάξη ότι αυτή ή «προκοιμένη» τόν έσκαγε κάθε πρωί απ' τόν σπίτι και τήν άφηνε να φροντίση μόνη της για τόν νοικοκυριό. Έπειτα ὅμως από λίγο δέν άργησε να βρη κάπως περιέργες αυτές τις έξόδους της νύφης της. Όταν λοιπόν ή Μπλάνς γύριζε στο σπίτι, τήν παρακολουθούσε με τόν πονηρό βλέμμα ενός λαγωνικού, τήν κατασκόπευε και προσπαθούσε να μαντέψη τόν μυστικό της.

Μισούσε τή Μπλάνς τόσο πολύ ὅστε τήν θεωρούσε ικανή και για τά πιό τολμηρά πράγματα. Για να βεβαιωθῆ μάλιστα άρχισε να τήν παρακολουθῆ κρυφά και δέν άργησε ν' ανακαλύψη πολὺ ενδιαφέροντα πράγματα. Η Μπλάνς, όταν έφευγε από τήν άγρέπαυλι πήγαινε πέρα από τόν δάσος στο σπίτι τού δασοφύλακα κι' έπιανε συζήτησι με τή γυναίκα του και με τά παιδιά του. Πρόσεξε ακόμη ότι ο δασοφύλακας ήταν ένας ὡμορφος άντρας και μάλιστα οί φίλοι του έλεγαν ότι πολλά παιδιά τού Μοντραί είχαν μιá καταπληκτική ὁ-

μοιότητα μαζί του. Έτσι ή γρηά Φωτέλ σκέφτηκε τότε, ότι ή Μπλάνς διασκέδαζε με τόν δασοφύλακα. Με μιá κρυφή χαρά λοιπόν περίμενε τήν κατάλληλη εύκαιρία να τ' άποκαλύψη στο γυιό της.

Και πράγματι, εκείνη τήν ήμέρα που ο Πιέρ άκόνιζε τόν δρεπάνι του και κύτταζε διαρκώς πρὸς τή διεύθυνσι τού Μοντραί, ή γρηά Φωτέλ τού δήλωσε μ' ειρωνεία:

— Άνησυχῆς βλέπω γιατί άργεί ή «προκοιμένη» σου. Μ' αυτή δέν βιάζεται να φύγη από τόν σπίτι τού δασοφύλακα. Ο Ζωζέφ, πρέπει να ξέρης, είναι ένας ὡμορφος άντρας και δέν σου μοιάζει καθόλου στην τεμπελιά.

Ο Πιέρ σταμάτησε ν' άκονίση τόν δρεπάνι του κι' έμεινε συλλογισμένος.

— Δέν μιλάς, ἔ; Μουγγάθηκες! συνέχισε ή μητέρα του. Μά τέτοιος που είσαι αυτά σου ταιριάζουν!...

Ο Πιέρ έννοιωσε τόν αίμα να βράζει μέσα στις φλέβες του. Μ' άκόμα δέν χωρούσε τόν μυαλό του ότι ή Μπλάνς ήταν δυνατόν να κάνει ένα τέτοιο πράγμα. Αυτή ὅμως ή σκέψις δέν άργησε να παραχωρήση τή θέσι της σ' έναν

Η Μπλάνς είχε πάει στο Μοντραί να παραθερίση...

τρελλό θυμό. Εἶχε δὴ τὴν ἴδια στιγμή τὴ Μπλάνς νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ δάσος στηριγμένη στὸ μπράτσο τοῦ δασοφύλακα. Περπατοῦσε ἄργα καὶ φαινόταν εὐτυχισμένη.

— Τὴν ἀδιάντροπη! μούγγρισε. Ἀκόμα καὶ μπρὸς στὰ μάτια μου μὲ κοροϊδεύει.

Κι' ἀποφάσισε νὰ τῆς δώσῃ ἕνα καλὸ μάθημα. Χαιρέτησε μὲ ψυχρότητα τὸν δασοφύλακα κι' ὅταν αὐτὸς ἔφυγε, ἄρχισε νὰ βασανίζῃ τὴ γυναῖκα του μ' ἕνα πλήθος ὑποπτες ἐρωτήσεις.

Ἐκείνη στὴν ἀρχὴ δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε. Γελοῦσε διαρκῶς καὶ φαινόταν ὅτι διασκέδαζε μὲ τὶς ὑπόνοιές του. Αὐτὸ ὁμῶς ἐρέθισε τὸν Πιέρ καὶ τρελλὸς ἀπὸ τὴ ζήλεια του γιὰ τὴν ἀδιάντροπιάν της, τῆς ἐπέτεθε κι' ἄρχισε νὰ τὴν χτυπάει καὶ νὰ τὴν κλωτσᾷ σ' ὅλο τὸ σῶμα της. Ἡ Μπλάνς μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη κραυγὴ φρίκης κυλίστηκε ἔξαφνα κατὰ γῆς.

Ὁ Πιέρ γύρισε καὶ κύτταξε τότε μ' ἕνα βλέμμα πληγωμένου ζώου τὴ μητέρα του.

— Τὴ σκότωσες; εἶπε ἡ γρηᾷ ἄγρια.

Ὁ Πιέρ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

Γρήγορα - γρήγορα ἀνοιξαν ἕνα λάκκο στὸν κῆπο καὶ τὴν ἔθαψαν.

Τώρα πειὰ εἶχε νυχτώσει. Μαῦρα σύννεφα ἄρχισαν νὰ σκεπάζουν τὸν οὐρανὸ κι' ἀκουγόντουσαν ἡ ὑπόκωφες βροντὲς τῆς καταιγίδος ποὺ πλησίαζε.

Ξαφνικὰ ἀκούσαν κάποιον νὰ χτυπᾷ ἐπίμονα τὴν κλειδωμένη πόρτα τῆς ἐπιούλεως. Ἦταν ὁ δασοφύλακας.

— Γίερνοῦσα ἀπὸ δῶ, τοῦ εἶπε, καὶ στάθηκα νὰ μάθω νέα γιὰ τὴ Μπλάνς. Ἐ, πότε μὲ τὸ καλὸ θὰ τὸ φέρῃ στὸν κόσμο;

— Ποιό; ρώτησε ἀφηρημένος ὁ Πιέρ.

— Τὸ παιδί, καλέ. Ἀκόμα καὶ σεῖς τὸ κρατᾶτε μυστικό;

— Τὸ παιδί; ἀπόρησαν οἱ Φωτέλ.

— Καὶ βέβαια τὸ παιδί. Ἡ Μπλάνς κάθε μέρα ἐρχόταν καὶ συμβουλευόταν τὴ γυναῖκα μου ποὺ ξέρει ἀπ' αὐτά. Σήμερα μάλιστα ἀκούσε καὶ τὸ πρῶτο σκίρτημά του. Ἦταν δὲ τόσο δυνατὴ ἡ συγκίνησί της ὥστε δὲν μπορούσε νὰ περπατήσῃ καὶ τὴν ἔφερα ἐγὼ ὡς ἐδῶ πέρα. Ἄς εἶνε ὁμως. Αὐριο θὰ περάσω πάλι νὰ μάθω νέα της. Κι' ἂν θέλῃ τίποτε ἄς ἔρθῃ ὁ Πιέρ νὰ φωνάξῃ τὴ γυναῖκα μου.

Κι' ὁ δασοφύλακας ἔφυγε βιαστικὰ γιὰ νὰ μὴ τὸν προφτάσῃ στὸ δρόμο ἡ καταιγίδα.

Ὁ Πιέρ κ' ἡ μητέρα του εἶχαν μαρμαρώσει.

— Ἐνα παιδί! ψιθύρισαν μὲ τρόμο. Εἶχε μέσα της ἕνα παιδί!

Κι' ἄρχισαν νὰ τρέμουν. Ἦταν ἀδύνατον πειὰ νὰ μείνουν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Καὶ ἔφυγαν μὲ σκεπασμένο τὸ πρόσωπο γιὰ νὰ μὴ τοὺς γνωρίσῃ κανεὶς, τραβῶντας μακρὰ ἀπ' τὸ σπίτι τους, στὸ ὁποῖο νόμιζαν ὅτι εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀκούγονται κιόλας τὰ κλαυθμηρίσματα ἑνὸς μωροῦ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή πάνω σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ καταραμένους ξεσποῦσε ἡ θύελλα. Κι' ὁ Πιέρ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ λύσσα του ποὺ δὲν μπορούσε νὰ πνίξῃ αὐτὴ τὴ γρηᾷ ποὺ τοῦ εἶχε καταστρέψῃ τὴ ζωὴ του. Σκεφτόταν ὅτι ἦταν μητέρα του κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑποφέρῃ μέχρι τέλους τὸ μαρτύριό της.

ΖΑΝ ΚΑΜΠΙΕ

Η ΔΗΜΩΔΗΣ ΜΟΥΣΑ

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

I

— Ἐγὼ εἶπα νειὸς νὰ μὴ χαθῇ καὶ νειὰ νὰ μὴν πεθάνῃ καὶ πάλε οἱ νειοὶ μας χάνονται καὶ πάλε ἡ νειὲς πεθαίνουν. Ἐσὲ σοῦ πρέπουν, μάτια μου, ἐννῆα μοιρολογιστρες ἢ τρεῖς ἀπὸ τὰ Γιάννενα κ' ἢ τρεῖς ἀπὸ τὴν Ἄρτα κ' ἢ τρεῖς ἀπὸ τὸν τόπο σου, νὰ ξέρουν τ' ὄνομά σου.

II

Τ' εἶχες δεντρί μου κι' ἔπεςες, τ' εἶχες καὶ ξερριζώθης; Ἐγὼ καλὰ σὲ πότιζα, χειμῶνα - καλοκαίρι, τὸ καλοκαίρι μὲ νερό καὶ τὸ χειμῶνα μὲ σκόκο καὶ τὴν καρδιά τοῦ χειμῶνιου κρασί ξεδιαλεμένο.

III

Δὲ σῶπρεπε, δὲ σῶμοιαζε στὴ γῆ κρεββατοστρώσι μόν' σῶπρεπε, μόν' σῶμοιαζε στοῦ Μάη τὸ περιβόλι, ἀνάμεσα σὲ δυὸ μηλιές, σὲ τρεῖς νεραντζοπούλες, νὰ πέφτουν τ' ἄνθη ἀπάνω σου, τὰ μῆλα στὴν ποδιά σου, τὰ κρεμεζογαρούφαλα τριγύρω στὸ λαιμό σου.

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐξέδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του μίαν σειρὰν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθευθοῦν οἱ ἀναγνώσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β' (ἔναντι πλατείας Κλαυθμῶνος), πρὸς 8 δραχ. ἕκαστον.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρο.
- 2) «Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Α. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτεν σέλ
- 11) «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος
- 12) νιέ Σεμουά.
«Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβάλ.
- 14) «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβάλ — Β' μέρος τοῦ «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις ἐξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαὶ 10).

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ δραχμάς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμάς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἐξῆς βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.

«Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.

«Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.

«Ἡ ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ

Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ποὺ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὁμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.